

kring. Då prins Oskar dessutom noga inpräglade i vårt minne, vilka delar av sjön som genom strömdrag kunde vara försåtliga, kunde vår moder snart lämna oss åt oss själva och avsluta sin vaktgöring på isen.

Ett nöje, som någon sällsynt gång bereddes oss, var att få gå på teatern. Vi voro där första gången i början på 1850-talet. Några familjer hade sammanslutit sig för att bereda sina barnungar glädjen att få se Kronofogdarna med Pierre Deland. Föreställningen gavs i Davidsons paviljong och har icke efterlämnat något annat minne än att en tjock gubbe i skinnbyxor till vår stora förlustelse dinglade i en gunga uppe i ett träd. Det är ej ringaktning för den store konstnären, som gör att allt annat är förglömt, ty utom föreställningen hade vi något annat, som sänkte oss i en bottenlös förtjusning. Vi hade tillstånd och tillfälle att få äta huru mycket konfekt och karameller, som vi ville. Och inför denna sagolika lycka glömmer en 5—6 års pojke ju allt annat i världen.

Andra gången sågo vi 1855 Fritz Arlberg som Asmodeus. Huset var som alltid, då han spelade i Hin Ondes Besegrare, i det närmaste utsålt, varför vi, då vi ej kunde få den plats, vartill vi hemma fått pengar, förmådde fars vaktmästare att taga en loge på första raden. Minnet av Asmodeus blev också ej så angenämt som det av Kronofogdarna, ty när vi återvände till Observatorium, fingo vi en grundlig skopa ovett för vår vräkighet och vårt slöseri att taga denna dyra plats samt dessutom en hotelse, att vi till straff ej vidare skulle bli bjudna på teatern.

Och det dröjde länge nog, sannolikt till 1858, innan vi kommo dit. Då sågo vi Orfeus i underjorden. Den gavs på Djurgårdsteatern, en lada, som låg ungefär där nu Karl XV:s staty är rest. Det starkaste minnet därifrån är Pierre Deland som Hans Styx. Den olycklige prinsen av Arkadien gavs av honom med en så att säga